

Một Bài Thơ Của Lệ

Tôi nhớ Thầy Mãn Giác...mới đó, bao nhiêu năm? Hồi nao tôi ở gần / thì Thầy đi chùa Núi. Tôi nhớ câu tôi hỏi: chừng nao Thầy trở về? Thầy Phước Toàn im khe, quay lưng vào phương trượng. Los Angeles quá lớn / vẫn nhỏ hơn cái lồng / nhất biết bao tấm lòng / nhất biết bao không khí! Tôi vượt dài sợi chỉ / cứ tưởng vượt thời gian / chợt thấy cây nhang tàn / chợt tôi rơi nước mắt!

Thầy Chùa cũng chạy giặc! Thầy Giáo đi lang thang! Nhớ quá Bùi Thị Xuân, nhớ quá Adran...trường nào ngói cũng đỏ, chừ cờ đỏ che mưa...tay gà nào che nắng? Tôi nhớ học trò lắm. Thầy nói: "Nhớ Chùa Xưa!". Thầy Mãn Giác có một câu rất thơ: "Mái Chùa che chở hồn Dân Tộc". Thầy đã làm tôi khóc / ngày Thầy về phương Tây...Thầy nắm xuôi đôi tay...Thầy nhắm nghiền đôi mắt. Trên đầu Thầy là Phật. Trong phòng Thầy khói nhang...

Mới đó bao nhiêu năm?

Mới đó...là ngàn năm!

Không gì không xa xăm / dấu đó là đuôi mắt!

Không gì không bần bật / khi chiếc thuyền nhổ neo!

Thầy Mãn Giác đăm chiêu khi nhắc về quá khứ, nhắc lại thời còn nhỏ / tu ở chùa Huyền Không. Thầy cũng nhắc con sông / Hương Giang nước xanh biếc / soi bóng người biên biệt / mười bảy tuổi, của tôi...Rồi Thầy nhìn xa xôi. Bây giờ...trên bức ảnh: hai con mắt hiu quạnh / một Quê Hương xa mờ...

Tôi đọc khẽ câu thơ "Mái Chùa che chở hồn Dân Tộc". Tôi dừng lại một phút làm tiếp câu tiếp theo "Chuông mõ ngân nga tiếng thờ dài...".

Tôi dừng lại một phút làm tiếp câu tiếp theo "Chuông mõ ngân nga tiếng thờ dài...". Bạn đọc nhé, đây bài - một bài thơ của Lệ!

Trần Vấn Lệ